

OZO Nieuws Jaargang 13 No 3 november 2014

Tirade

OZO lijdt nog steeds aan een gebrekkige, gecorrumpeerde website. Er wordt gewerkt aan verbetering door re-design, maar dat heeft nogal wat voeten in de aarde. De problemen zijn begonnen met een - pas veel later herkende - inbraak in de bestanden bij onze provider. Dat heeft bij de provider uiteindelijk geleid tot een aanpassing van het systeem, waardoor vervolgens zelfs onze e-mail service niet meer liep. Dat is met veel vijven en zessen, en buiten de provider om, uiteindelijk verholpen - wij kunnen weer verder.

Intussen waart echter ook in de ouderwereld een crisis-spoek rond.

Die ouderwereld organiseerde zich in een aantal gezelschappen die in verzet kwamen tegen de gevolgen van de wetwijziging in 1971 die echtscheiding zonder aanzien des kinds liet passeren, want "voor de kinderen kun je toch niet bij elkaar blijven?".

Die laatste overweging heeft ook opgeld gedaan in de rechtspraak. Dus toen in de samenleving langzaam de onrust, de woede en de pijn over al het aangerichte kinderleed de kop op begonnen te steken, reageerde de rechtspraak daarop door alle maatschappelijke en wetgevingsinitiatieven ter matiging van de ongewenste uitkomsten om zeep te helpen.

De Hoge Raad heeft daarin als hoogste rechtsorgaan een beslissende, bedisselende en ronduit onfrisse rol gespeeld.

Het gevolg van ruim veertig jaren uitholling en onderminning van het ouderschap, van familie-verbondenheid en daarmee ook van het zich verantwoordelijk voelen voor elkaar, heeft geleid tot een gelaten, zelfs fatalistische houding in de bevolking. En tot het verlies van een soort ethische grondhouding. Rond 1980 lanceerde CDA-voorman Dries van Agt het idee van een ethisch reveil als medicijn voor verbetering van de samenleving. Hij werd vooral weggehoond. Dat overkwam vijftien jaar later ook zijn opvolger Enneüs Heerma die door de uitgelaten proestende paarse regeringsploeg werd weggehoond toen hij de behoefte aan een Ministerie voor Familie- en Gezinszaken opperde als remedie tegen de uitholling van familiewaarden.

Misdaad is van alle tijden, maar de niet-aflatende stroom van nieuwsberichten over fraude en bedrog bij directies, regeringsleiders, uitkeringstrekkers, buitenlandse werknemers, bewoners van Vogelaarwijken, stadsbesturen, woningbouwcorporaties en banken schreeuwt om een antwoord uit Parlement en regeringskringen.

Dat antwoord komt niet en het pijnlijke zwijgen der verantwoordelijken wordt gemaskeerd achter over-reacties als die op het ongeluk met de MH-17.

Ja, dat was erg, maar dat was nog geen reden om De Vierdaagse het muzikale zwijgen op te leggen of om aan herdenkingen en plechtigheden en andere schijnbewegingen enorme kapitalen te verkwisten.

Ter vergelijking: in Nederlandse ziekenhuizen overlijden jaarlijks 2000 patiënten op de operatietafel. Daar overlijden ook nog eens 3500 patiënten als gevolg van medicatiefouten. Tegen die achtergrond zijn de gevolgen van het neerschieten van de MH-17 een vervelend incident. Maar wee degene die dat durft uit te spreken.

Onze verzwakte en verweesde samenleving richt rampen aan in gezinnen die niet meer worden gefaciliteerd maar worden geknecht.

Ouders worden niet geholpen en aangemoedigd om hun kinderen netjes op te voeden tot nuttige leden van de samenleving, maar daarin zelfs tegengewerkt. "Een slimme meid is op haar toekomst voorbereid" en "schat wat doen WIJ eigenlijk met de overwaarde van onze hypotheek?" zijn de slogans waarmee de nieuwe samenleving zichzelf vorm gaf. Wie een beetje pech heeft, tegenwoordig, kent zijn eigen familie niet meer en moet haast een DNA-onderzoek laten doen om inteelt te voorkomen - lang leve de opera!

In het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind hebben de deelnemende staten zich geschaard achter het uitgangspunt dat het gezin de ideale omgeving is voor het kind. Dat is het helder beleden uitgangspunt, dat is de door natuur en evolutie geschraagde basis.

Daarvan hebben onze rechtertjes, deskundige mensjes en werelverbeteraartjes in het parlement vervolgens gehakt gemaakt, verdoemd als zij zijn in de zwarte mist van hun benauwde denkwerelden. En zo is dat.

Daarom wordt in elke aflevering van OZO-nieuws sinds begin dit jaar een aantal tips gegeven met behulp waarvan ouders in de rechtszaal het gehannes van de deskundigen kunnen aantonen. Zodat de rechter wordt gedwongen te kiezen tussen wat een obscure "gedragswetenschapper" volgens de vertegenwoordiger van Raad of Jeugdzorg heeft gemeld en de door de ouder aangedragen wetenschappelijke feiten.

Als het systeem ergens aan lijdt, dan is het wel aan geïnstitutionaliseerd onbenul.

Kind Ouder Kind

Een mens kijkt anders naar zijn ouders dan naar zijn kinderen. Als het goed is.

Voor een kind is er geen grotere autoriteit op de wereld dan die van zijn ouders. Want vaders kunnen alles en moeders wil is wet, ongeveer.

Die perceptie mag in de puberteit wat krasjes oplopen, maar naarmate mensen ouder worden, gaan zij hun ouders alleen maar belangrijker vinden en zelfs als die ouders zijn overleden, blijft gelden dat het gemis groter wordt. Als het goed is.

Wanneer vader een beest was en moeder een kring, kan de uitkomst anders zijn. Maar dat is niet de regel.

Ieder mens is een kind van zijn ouders dus ieder mens kent de ouder-kind relatie vanuit het perspectief van het kind.

Voor een ouder is het bijna onvoorstelbaar dat een kind naar hem kan opzien met hetzelfde, onbegrensde vertrouwen als waarmee hij zelf naar zijn ouders keek.

Het voelt voor een ouder als een breekbaar voorrecht om onvoorwaardelijk lief gevonden te worden, terwijl het voor een kind juist vanzelfsprekend is om zijn ouders onvoorwaardelijk te vertrouwen en lief te vinden.

Deze asymmetrie bewerkt dat een ouder meteen bang wordt zijn kind te verliezen bij een echtscheiding, terwijl een kind zich dat omgekeerd niet kan voorstellen. Die discrepantie wordt enorm vergroot wanneer vreemden zich met ouder en kind gaan bemoeien. Het kind wordt dan in de spagaat gedwongen om afstand van een ouder te nemen die hij absoluut niet kwijt wil, terwijl die ouder de wanhopige teleurstelling van het kind voelt dat zich zijn ouder niet geholpen ziet.

Als geen ander immers erkent een ouder zijn kind als zelfstandig denkend, dubbend en kiezend wezen, terwijl professionele vreemden andermans kinderen alleen maar bevoogdend en veronachtzamd tegemoet treden.

Weinu, aan zulke vreemden geen gebrek, bij echtscheidingen.

In rijen van tien komen zij met stampende laarzen aangemarcheerd onder het zingen van hun oorlogshymnes: "Het kind staat voorop", "Wij moeten nog meer ons best doen", "Multi disciplinair overleg".

In deze hymnes klinkt de oorlog door met verlies van dierbaren, geknars van tanden, het kermen van gewonden.

Wat in generaties aan tederheid en familiegevoel is opgebouwd, wordt daar in één slag verwoest en uitgewist. Kinderen raken het contact met de familietraditie kwijt. Zij moeten generaties lang moeizaam heropbouwen wat de Familierecht, samenleving en rechtspraak verwoestten.

Ouders weten dat maar al te gauw, als zij gaan scheiden. Als één ouder het systeem te hulp roept, is een goede uitkomst onmiddellijk uitgesloten.

Dat is de schuld van het systeem, van de politiek, van het bestuur en van de deskundigen.

Maar vooral de schuld van de rechtspraak.

Onderzoek kindermisbruik

In de VS is in 36 staten door medici gemeld kindermisbruik onderzocht, met een vervolgonderzoek van ongeveer 2000 oude casussen. Slechts in 15 procent van de gevallen bleek het misbruik of verwaarlozing op de juiste wijze te zijn geregistreerd. En in de dossiers van oudere kinderen of van mishandelde of zwarte jongens werd over dit onderwerp veel minder opgetekend. Het medisch circuit bleek daarmee niet zo'n goede graadmeter als verhoopt.

Een hint in die richting gaf ook Jan Dirk Sprokkereef, op 28 september jl. op TV.

Deze man beantwoordt elke vraag altijd met hetzelfde brave riedeltje van goede bedoelingen - daarbij de vraag zelf ontwijkend - en ook nu weer deed hij zijn vaste, ontstellende uitspraak dat er jaarlijks in Nederland 125.000 kinderen worden misbruikt en dat deze onoverzienbare berg van leed stelselmatig onder de radar blijft.

Misschien klopt die uitspraak.

De 36 staten in de VS zullen samen gauw 150 miljoen inwoners tellen.

In Nederland is een vijfde of een zesde van de bevolking onder de 18 - dat zijn 3 miljoen minderjarigen - zodat één op de 24 kinderen en één op de 134 inwoners naar de norm van Sprokkereef worden misbruikt.

In de onderzochte staten in de VS zou naar deze norm het aantal gevallen van misbruik circa 1,1 miljoen bedragen.

Toch zijn er slechts 2000 casussen nader onderzocht, ofwel één op de 55.000. Met als voornaamste conclusie dat de medische sector slechte waarnemingen doet.

Als dat waar is, is het de vraag waar meneer Sprokkereef zijn feitenkennis vandaan haalde. Dat kan niet die onbetrouwbare medische hoek zijn, waarvoor zo veel leed onopgemerkt onder de radar blijft. Tot nu toe geen journalist die hem daarnaar vroeg. Journalisten zijn net zo gek als het publiek dat zulke sprookjes voor zoete koek slikt.

Zorgen mensen slechter voor hun jongen dan dieren?

Is meer bemoeidruk van jeugdzorg dan een oplossing voor de door jeugdzorg gesignaleerde problemen?

Of is jeugdzorg slecht nieuws voor de arme kindertjes?

http://www.sciencedaily.com/releases/2014/09/140926150418.htm?utm_source=feedburner&utm_medium=email&utm_campaign=Feed%3A+sciencedaily+%28Latest+Science+News+--+ScienceDaily%29

Onderzoek emotioneel misbruik

In een speciale online editie van het blad van de Amerikaanse Associatie van Psychologen werd onlangs verslag gedaan van een studie onder 5616 jongeren die langdurig emotioneel werden misbruikt of verwaarloosd. Die jongeren blijken er slechter aan toe te zijn dan de slachtoffers van langdurig fysiek of seksueel misbruik.

Een veelbetekenend resultaat.

Want ouders die de andere ouder "in alle openheid" beschuldigen van fysiek of seksueel geweld, plegen daarmee een vorm van emotioneel misbruik die voor kinderen dus kwalijker is dan het misbruik dat zou moet worden gestopt door die open beschuldigingen.

Ouders die eenzijdig (altijd: eenzijdig!) een scheidingsoorlog ontketenen, maken zich schuldig aan de meest ernstige vorm van kindermisbruik. Nota bene jegens hun eigen kinderen.

Het familierecht met zijn kinderbeschermers, jeugdzorgers, pedagogen en psychologen, houdt dus een bewezen en ernstige vorm van kindermisbruik in stand.

Rechters en advocaten lezen geen wetenschappelijke nieuws - dat is in 45 jaar steeds-meer-van-hetzelfde-familierecht wel gebleken.

De rechterlijke toetsingstaak is bijna volledig uitbesteed aan onze rationeel-zwakke kinderbeschermers en maatschappelijke werkbijden, wat onverbiddeijk een berg ellende oplevert. Daar moet baas Sprokkereef nog op komen, dat weet hij nu nog niet. Sorry.

http://www.sciencedaily.com/releases/2014/10/141008131200.htm?utm_source=feedburner&utm_medium=email&utm_campaign=Feed%3A+sciencedaily+%28Latest+Science+News+--+ScienceDaily%29

Ouders of dokters?

Bij gezondheidsproblemen wendt men zich tot het medische circuit voor soelaas. Heel vaak op voorspraak van de hulpverleners zelf, zeker bij kwesties op psychisch gebied.

Het familierecht is berucht om de wijze waarop het zijn verantwoordelijkheid afwentelt op hulpverleners die een knoeiboel maken van gezinnen die het tot dan meestal wel konden redden.

Een courant en serieus psychisch struikelblok in het familierecht is "autisme" en de na multi-disciplinair overleg geformuleerde remedie is meestal: geen omgang.

Aan de Rijksuniversiteit van Florida zijn onlangs de resultaten van onderzoek naar buiten gebracht die de genadeklap betekent voor deze juridische praktijk van het wegwerken van een ouder vanwege (vermeend) autisme bij kinderen.

In dat onderzoek werd uitgezocht wat voor autistische peuters het beste was - optreden en opvoedingshulp door de ouders zelf (met aansturing door therapeuten) of die hulp rechtstreeks door die therapeuten. De ouders deden daarbij dus slechts wat de "echte" deskundigen hadden bedacht, maar toch was de uitkomst dat de ouders het veel beter deden dan de professionals. De peuters leerden met en van hun ouders meer en beter.

Vanwege dit resultaat wordt nagedacht over meer onderzoek.

Bijvoorbeeld naar het inschakelen van de ouders bij het wegwerken van taalachterstand bij kinderen.

Een paar miljard jaar nadat de evolutie dat al op touw had gezet, ontdekken nu ook de deskundigen die daarvoor zijn opgeleid, het belang van de ouders... en daarmee, zo is eindelijk te hopen, het belang van het kind. En dat dat twee keer hetzelfde is.

Het gezin is de enige solide bouwsteen van de samenleving.

Deskundigen en vele juristen belijden dat wel, maar zij begrijpen dat niet. Zij begrijpen zichzelf dus niet.

http://www.sciencedaily.com/releases/2014/11/141104091030.htm?utm_source=feedburner&utm_medium=email&utm_campaign=Feed%3A+sciencedaily+%28Latest+Science+News+--+ScienceDaily%29

Autisme: deskundig onbenul

Aan de afdeling Volksgezondheid van de Columbia Universiteit in New York is onderzoek gedaan naar de relatie tussen blootstelling aan luchtvervuiling tijdens de zwangerschap en het vóórkomen van ADHD bij de daardoor blootgestelde kinderen. Het bestaan van een oorzakelijk verband kan niet meer worden uitgesloten, aldus de onderzoekers, maar hoe e.e.a in zijn werk gaat, dient nader te worden onderzocht. Dat is toch wat anders dan de heldhaftige "feiten" die in rechtszalen aan wakkere rechters voor hoogste waarheid worden verkocht.

http://www.sciencedaily.com/releases/2014/11/141105154555.htm?utm_source=feedburner&utm_medium=email&utm_campaign=Feed%3A+sciencedaily+%28Latest+Science+News+--+ScienceDaily%29

Nu is dat allemaal ook niet gemakkelijk, als men wordt verontrust (echt, hevig verontrust!) door het autisme dat zo vaak wordt "gezien" bij kinderen uit gebroken gezinnen. De adviseurs van de rechter doen altijd of die kinderen hun na aan het hart liggen - en autistische kinderen nog meer. Hun daarbij duidelijk uitgedragen opvatting is dat autisme als het ware een verbod oplegt aan contact van het kind met de niet-zorgouder. Zo'n contact verergert de situatie voor het kind namelijk alleen maar, zegt men, uiteraard altijd na ruggespraak met interne en/of externe gedragswetenschappers en andere deskundigen. Dus dan weet je het wel.

Maar blijkens recent onderzoek aan de Universiteit van Californië kunnen mutaties in meer dan 100 (ja, honderd!) genen in verband worden gebracht met het ontstaan van autisme. Daardoor is autisme per definitie een toestand waarvan de oorzaak niet objectief is te achterhalen. Althans zeker niet door de halve analfabeten die hun ongeschooldheid mogen uitleven in functies bij jeugdzorg. Autismen kan en mag dus nooit argumenten opleveren in de zalen van het familierecht.

http://www.sciencedaily.com/releases/2014/10/141029141223.htm?utm_source=feedburner&utm_medium=email&utm_campaign=Feed%3A+sciencedaily+%28Latest+Science+News+--+ScienceDaily%29

Wie is hier nou gek?

Op basis van informatie die werd verzameld door de Medische Faculteit van de Universiteit van Texas, concluderen arts-onderzoekers dat communicatie tussen dokters en ouders absoluut nodig is om zwaarlijvigheid onder Latino-kinderen te voorkomen.

Gebleken is dat van de vijf ouderparen die te dikke kinderen hebben, één paar niet direct te horen krijgt dat zijn kind te zwaar is.

Dáár komt het dus van dat hun kind zo dik is, stellen de onderzoekers.

Baf! Daar was nog niemand op gekomen. Kinderen als Michelin-mannetjes, maar ouders die toch een dokter nodig hebben om dat in te zien.

Wie is hier nou gek?

De onderzoekers suggereren dat ouders niet op eigen houtje weten dat zij hun kinderen vetmesten. Dat zij daar een dokter voor nodig hebben. Althans die 20% van de ouders van obese kinderen die geen dokter te spreken krijgen.

Maar die andere 80% van de ouders worden wél door de dokters aangesproken. En ook hun kinderen zijn te dik, zodat in deze grote meerderheid der gevallen het woord van de dokter... geen snars hielp.

De gevolgtrekking moet zijn dat de dokters uit Texas nog maar weer eens een duur paard achter de wagen willen spannen. Het kan niet op.

In Nederland gaat jaarlijks 78 miljard Euro naar de zorg. Dat is zowat 5000 Euro per jaar per Nederlander - baby's, boeven en beiaardiers inbegrepen. Omdat de nood aan zorg onomstreden is, en omdat zorgverlening tegelijkertijd heel erg slecht is (Pauw, Van Rijn) moet er "dus" geld bij.

Maar meer geld pompen in slecht presterende systemen zorgt alleen maar voor meer slechte prestaties. Geen kritische journalist die op dat idee komt.

Het Texas Latino-kinderen-onderzoek geeft dus vooral antwoord op de vraag wie hier nou eigenlijk gek is.

Dat zijn niet de ouders, maar de leden van de medische clerus.

En de journalistiek en de overheid en De Tweede Kamer natuurlijk.

http://www.sciencedaily.com/releases/2014/11/141105154503.htm?utm_source=feedburner&utm_medium=email&utm_campaign=Feed%3A+sciencedaily+%28Latest+Science+News+--+ScienceDaily%29

Colofon

webadres: www.stozo.nl e-mail: info@stozo.nl

Bank: NL76INGB0665548923 tnv St. Ouders Onder Omgang, Almere

Gewone post kan naar: St. OZO 3412 6605 PN Wijchen

=====

Denk aan het milieu, laat uw printer liever werkloos blijven.

Bijdragen aan OZO-nieuws zijn welkom, bijdragen aan de kas al evenzeer (uit kostenoverwegingen kan niet meer per machtiging worden betaald). Ideeën of oproepen voor acties worden, na bestuurlijke instemming, graag opgenomen en gesteund.